

A romantic couple embracing in front of a window. The woman is on the left, seen from the back, with long dark hair and wearing a white t-shirt and blue jeans. The man is on the right, facing her, with short dark hair and a beard, wearing a white t-shirt and blue jeans. He is gently touching her face with his hand. The background is a bright window with a white frame. The overall mood is intimate and tender.

*Medokonalá
dokonalost'*

Sofia Schilderová

Sofia Schilderová

Nedokonalá dokonalost'

Copyright © Sofia Schilderová 2021

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-570-3487-2

*Venujem všetkým, ktorí majú odvahu plávať proti prúdu,
aj keď je to takmer vždy náročné a vyčerpávajúce.*

Prológ

Ležala som na boku, chrbtom obrátená k oknu so zatiahnutými žalúziami, a dívala sa na mobil postojáčky opretý o gauč. Krátko po polnoci sa rozblikal. Raz. Druhý raz. Tretí raz. Štvrtý raz. Adela. Andrej. Lena. Danka. A potom znova Andrej. Len som sa dívala na ich mená. Zodvihnúť to som bola ochotná len jedinému človeku. Ibaže ten človek mi nezavolá. Vedela som to, a predsa som uprene sledovala blikajúci displej.

Došla mi esemeska. Jedna. Druhá. Tretia. Štvrtá. Piata. Neotvárala som ich. Neboli od neho. Správy mi neposielal. Mala som od neho v telefóne uložené len dve. Obe strohé, informujúce. Prvá obsahovala tri slová, druhá o jedno menej.

Možno ja sama už o mesiac zažijem čosi, čo ma zmení, čo celé moje vnútro prevráti naruby a spraví zo mňa niekoho úplne iného, spomenula som si na svoje vlastné slová.

Keď som ich vypúšťala z úst, netušila som, ako blízko majú k pravde. V tom okamihu som vôbec neverila tomu, že by sa už zanedlho mohli zmeniť na realitu. Že skutočne sa už o mesiac môj život v dôsledku čohosi konkrétneho prevráti naruby a ja minimálne dočasne – snáď nie navždy! – nebudem tou Sárrou, akou som bola predtým.

A to sa mi nestalo nič hrôzostrašné, iba som sa zaľúbila. Do nesprávnej osoby.

1. kapitola

Čo by ste si pomysleli o chalanovi, ktorý cez prestávky osamotený sedí pod stromom a chrbtom opretý o jeho kmeň si číta?

Nie učebnú látku, aby si pred začiatkom hodiny aspoň čo-to natrepal do kotrby. Nie komiks. Povinnú literatúru. Hamingway, Rolland, Remarque.

Hneď by ste ho zaradili medzi bifľošov, že?

No čo ak bifľoša ničím iným nepripomína? Viete, také to typické kliše: blbý účes, zhrbený chrbát, otrasný vkus, mľandravé telo...

Čo ak sa mu pod tričkom rysujú pevné svaly, čierne vlasy má v perfektnom zostrihu a pôsobí dost'... no, znepokojujúco?

Všimla som si ho, rovnako ako asi väčšina deciek, hneď v druhý školský deň. Veľké prestávky sme v prípade priaznivého počasia mohli tráviť na školskom dvore, čo mnohí s radosťou využívali, a aj jemu sa zrejme zažiadalo nadýchať sa čerstvého vzduchu, pretože po prvotnom návale študentov napokon z budovy vyšiel i on. Nikoho si nevšímajúc zamieril k najodľahlejšiemu miestu, bokom od ostatných, usadil sa ku kmeňu staručkej lipy a s pokrčenými nohami a predlaktiami opretými o kolená sa zahĺbil do čítania.

Tváril sa, akoby tu bol celkom sám. Akoby nebol na školskom dvore, ale v súkromnej záhrade, ktorej priestor pred zvedavcami zvonka chráni vysokánsky múr.

„Kto je to?“ spýtala som sa Adely, kamošky z vedľajšej triedy, stojacej hneď vedľa mňa. Prvákov správaním ani zďaleka nepripomínal, tí rozhodne nie sú takí sebavedomí, takže túto možnosť som okamžite vylúčila.

„Ten nový,“ odvetila nevzrušene a s chuťou zahryzla do jablka.

„Aký nový?“ pokrčila som čelo. Čosi mi evidentne uniklo.

„Ty si to ešte nepočula?“ začudovala sa. „Áčkari vyfasovali nového spolužiaka.“

„Áčkari?“ zopakovala som zmätene, pričom som ani na zlomok sekundy nespustila zrak z chalana v čiernych džínsoch a červenom tričku s potlačou čiernych padajúcich domino kociek.

„Hej. Tretia á.“

„Ale veď Danka včera nič nespomínala...“

„Pretože sa to dozvedeli až dnes. Slávnostné príhovory asi veľmi nemusí, keďže sa včera neunúval. Alebo len mal na práci čosi omnoho zaujímavejšie,“ mykla plec

a ohryzok poletel pod neďaleký krík. „Unikát, čo?“ štuchla do mňa lakt'om, keďže som naňho neprestávala zízať. „Ktovie, ako k tej ozdobe prišiel.“

Tou ozdobou Ady myslela jazvu, čo sa mu tiahla cez pravé líce a výrazne červená na bledej pleti doslova žiarila. Začínala sa ani nie dva centimetre pod spánkom a končila sa kúsok od špičky brady na hrane spodnej čeľuste. Práve ona bola nasledujúce dni predmetom väčšiny rozhovorov, témou číslo jeden. Šuškalo sa, že je dôsledkom vybavovania účtov. Vraj sa na starej škole dostal do nevhodnej partie – preto aj prepadol. Niekde som dokonca začula, že si zaflirtoval s drogami, leto strávil na odvykačke, a aby ho starí kamoši v novom školskom roku znova nestiahli ku dnu, jeho rodičia sa rozhodli zmeniť adresu trvalého bydliska.

Ťažko povedať, čo z toho bola pravda a čo obyčajné fámy. Oficiálne boli potvrdené len tri informácie:

1. Že sa volá Alex. Alex Schlosser.
2. Že k nám prestúpil z trenčianskeho gymnázia.
3. Že opakuje tretí ročník.

On sám nič z toho nerozvádza a nevyjadroval sa ani k rečiam, čo o ňom kolovali. Nenadväzoval rozhovory, od všetkých si držal odstup a na otázky pár zvedavých odvážlivcov odpovedal úsečne a maximálne vyhýbavo.

Pozorovala som ho – už siedmy deň, len tak mimochodom – a uvažovala som, čo je zač. Začiatok nového týždňa totiž nepriniesol žiadnu zmenu. Stále bol sám, stále s knihou v ruke, stále pod tým istým stromom. Akurát dnes nemal nohy pokrčené, ale vystreté a prekrížené v členkoch. Pri pohľade na husto popísané riadky *Troch kamarátov* od Remarqua mu pár čiernych prameňov padlo do tváre a zakrylo časť jazvy.

Bola fakt dlhá a tiež dosť hrubá. Ten rez musel šialene bolieť. Nemohla som pochopiť – ak teda bola pravda, čo sa hovorilo –, ako mu to niekto dokázal urobiť. A predovšetkým – prečo mu to urobil? Čo také strašné Alex vyviedol, že sa voči nemu zachovali tak surovo? A ak sa stýkal s takými ľuďmi, s ľuďmi, ktorí nemali problém dorezať tvár mladému chalanovi, bol by podobnej brutality schopný aj on?

Práve som došla k záveru, že nepôsobí ako niekto, kto by bol schopný ublížiť druhému človeku, keď z ničoho nič podvihol hlavu a pozrel ponad okraj knihy. Sedel príliš nízko, takže som s istotou vedela, že nepozoruje okolie, nanajvýš tak chrobáka či mravca na svojich bielych ošúchaných teniskách. Navyše pôsobil dosť zamyslene. Ako keby nad niečím uvažoval. Alebo si dával dokopy súvislosti z deja. Alebo... – naraz

otočil tvár mojím smerom a pozrel mi rovno do očí – ... alebo sa pokúšal identifikovať rušivý element.

Môj pohľad, pravdaže.

Hľadela som naňho pridlho.

Už zas.

Bola pekná. Blond vlasy, jemné črty tváre, bronzová pleť ako dôsledok častého pobytu na slnku, namiesto očí nezábudky.

Stála obďaleč s partiou kamarátov, chrbtom opretá o hrud' svojho chalana, ktorého ruky sa jej ovíjali okolo pása. Fakt nechápal, prečo nevenuje pozornosť radšej tomu svojmu. Prečo musí zízat' akurát naňho? Ved' nie je opica v zoo, ktorej je celkom fuk, že po nej návštevníci pokukajú zakaždým, keď prechádzajú okolo klietky.

Jasné, vedel, že v škole vyvolá senzáciu, bol pripravený na vyjavené tváre a vytreštené oči. Nebolo to preňho nič nezvyčajné. Zažíval to na ulici, v autobusoch, všade. Len málokto ho minul bez povšimnutia. Väčšina ľudí si jeho tvár zvedavo obzerala – niektorí potajme, iní celkom otvorene, bez najmenšieho ostychu. Už si zvykol – čo iné mu aj ostávalo? – a snažil sa to neriešiť.

Preto to tu vzal útokom a neskrýval sa v triede. Len nech si ho všetci dobre poobzerajú. Čím skôr ich postretá, tým lepšie. Aspoň to bude mať onedlho za sebou. Nezniesol by, keby aj po mesiaci na chodbe narazil na ten idiotský výraz úžasu a zdesenia.

A presne ako predpokladal, po týždni už pre nich prestával byť taký zaujímavý. Neraz naňho ešte poniektorí pozreli, akoby sa chceli ubezpečiť, či tá jazva na jeho líci stále je, no viac si ho nevšímali. Uspokojili svoju zvedavosť či len morbidnu potrebu pokochať sa dokaličenou tvárou a hotovo.

Ibaže ona... jej pohľady boli iné. Pozorné, skúmané. Vždy. Ešte stále.

Po prvý raz to zaznamenal koncom minulého týždňa. Keď si sadal na zem, zachytil jej zamyslený pohľad. Bola to sotva sekunda, no odvtedy jej pohľady zakaždým bezpečne vycítil.

A ani jeden neopätoval. To bola jeho taktika – nikoho a nič si nevšímať.

Aj dnes sa jej pohľad pokúšal ignorovať, no nešlo to. Napriek všetkej jeho snahe ho rušil, bol príliš intenzívny. To bol dôvod, prečo prehodnotil svoje predsavzatie, spravil výnimku a zareagoval naň. Chcel jej dať najavo, že o jej očumovaní vie, vzbudiť v nej pocit trápnosti a tým ju primáť k rozhodnutiu viac naňho nezízat'.

Nezareagovala však tak, ako očakával.

Ani náhodou nezareagovala tak, ako chcel...

Také zelené oči som ešte nevidela. Mali farbu sviežej jarnej trávy po výdatnom daždi. Dočerta, prečo to ešte nikto nespomenul? Prečo každý rozoberal jeho jazvou poznačenú tvár, no nik sa nepozastavil nad tou úžasnou farbou dúhoviek?

Keď ich na mňa uprel, takmer som sa automaticky odvrátila – ako asi každý, kto je objektom svojho tajného pozorovania prichytený pri čine. Už-už som sa chystala pohnúť hlavou, keď som si uvedomila, že presne takto by zareagovalo deväťdesiatpäť percent ľudí, a prinútila som sa ostať bez pohnutia. Koniec koncov, nič zlé som nerobila. Hľadieť na druhého človeka nie je ani trestný čin, ani priestupok, ani zásah do súkromia, ani donebavolajúca nehoráznosť.

Uplynula sekunda, tri, osem a ani jeden z nás pohľad neodvrátil. Pretrhlo ho až vibrovanie v mojom vrecku. Dočerta aj s mobilom!

„Áno?“ ohlásila som sa volajúcemu.

„Ahoj, moja, máš prestávku, však?“ spustila Klára, ocova mladšia sestra a moja milovaná krstná. „Nemohla by si popoludní vyzdvihnúť Viki zo školy? Musela som presunúť jedno stretko a nestihnem po ňu ísť.“

„Jasné. V pohode.“

„Ďakujem, zlato. Ďakujem, ďakujem, ďakujem.“

„Nemáš za čo,“ odvetila som so smiechom.

„Do šiestej som doma. Pá.“

„Kto?“ spýtal sa Andrej a pobožkal ma na pravý spánok.

„Klára.“ Šupla som telefón späť do vrecka a pozrela som k staručkej lipe.

Už tam nebol. Miesto pri jej kmeni zívalo prázdnotou. Prebehla som zrakom po voľnom priestranstve, no nikde som ho nevidela.

„Chceš už ísť?“ znova ma na uchu poštekľil Andrejov teplý dych. Bola som jediná baba medzi piatimi chalanmi, a aj keď som chodila s futbalistom, futbal ma veľmi nezaujímal, čo bolo dosť blbé, keďže posledných desať minút sa tu nehovorilo o inom, len o futbale.

2. kapitola

Poslednú hodinu sme mali infošku a ja som so stočenými papiermi – dôkazovým materiálom potvrdzujúcim pravdivosť mojich slov a úmyslov – čakala na zvonenie. Nie preto, aby som sa spolu s ostatnými vyrútila z učebne a potom hurá domov. Chystala som sa k učiteľskému stolu požiadať profáka, aby som tu mohla zostať aj nasledujúcu hodinu a dokončiť si projekt z litiky. Keďže na jeho vypracovanie bol len týždeň, od piatka do piatka, nik sa v zdvíhaní ruky nešiel pretrhnúť, tak som si to vzala na starosť ja, čím som si u Gebauerovej šplhla. A to nikdy nebolo na škodu.

V knižnici som si pozháňala potrebné materiály – referáty stiahnuté z netu neuznávala a vždy ich prekvapivo rýchlo odhalila –, naštudovala som si ich, poznámky som si spracovala na papier a včera večer som to nahadzovala do počítača, keď obrazovka z ničoho nič sčernela.

„Doriti, doriti, doriti!“ cedila som pomedzi zuby a zúrivo som bila do klávesnice. Ešte šťastie, že som si všetko priebežne ukladala na USB, inak by ma vystrelo. Prišla som tak len o jeden odsek, takých päť, šesť riadkov, nič hrozné.

Ibaže nedokončený text mi je nafigu, a tak som teraz, minútu po zvonení, stála pri katedre a jedným dychom zo seba chrllila: „Viete, mama sa do techniky rozumie ešte menej než ja, oco je pracovne v Martine aj s notebookom a...“

„Iste, Sára, pravdaže,“ vyšlo z Borovského ešte pred ukončením mojej obširnej žiadosti, „pokojne tu zostaňte a dokončíte si, čo potrebujete.“

„Fakt?“ zareagovala som udivene. Profáci neradi nechávali študentov v učebniach bez dozoru a Borovský mal aj ôsmu hodinu, to som vedela nabetón.

„Fakt,“ pritakal.

„Och, vd'aka,“ vyčarila som široký úsmev, širší by nedokázala ani Julia Roberts.

„Budete mať však spoločnosť. Pridá sa k vám jeden mládenec. Tiež majú doma problém s počítačom. No,“ spokojne sa usmial, „aspoň mi naňho dohliadnete.“

„Spoločnosť sa.“

„Tak fajn. Ten z vás, čo sa zdrží dlhšie, nech to tu potom zamkne a prinesie mi kľúč do druhej bé.“

„Čiže ak skončím skôr, nemusím ho tu ostať strážiť?“

„Nie, nie, kdeže.“

„Lebo ak treba...“

„To nebude nutné. Ak aj náhodou má nekalé úmysly, vaša prítomnosť ho odradí a dlho sa tu nezdrží. Čo pravdaže,“ vztýčil ukazovák, „ak skutočne odíde po desiatich minútach, neznamená, že mal čosi za lubom.“

Zľahka som sa usmiala. Páčilo sa mi, ako vždy uviedol veci na pravú mieru.

„A teraz už musím ísť,“ pozbieral si veci zo stola a odišiel.

Usadila som sa späť k počítaču a zasunula doň svoj biely USB kľúč. Už takmer desať minút som ani besná ťukala do klávesnice, keď sa dvere otvorili.

Čisto automaticky som k nim vzhliadla a skoro som spadla zo stoličky. Čierne vlasy, zelené dúhovky. Došľaka, ani vo sne by mi nenapadlo, že tým mládencom bude *on*.

„Čau,“ pozdravil ma ledabolo a obsadil najbližšiu stoličku. Vzápätí sa k hučaniu môjho počítača pridalo ďalšie a jeho prsty sa rozbehli po klávesnici.

Až tá blesková spfška klepnutí ma prebrala z tranzu. Vrátila som sa k rozpísanému súboru a dokončila posledné dva odseky. Nato som preklepov zbavený text vytlačila a vložila ho do tvrdého obalu. Ako som sa v stoj balila, mrkla som na Alexov monitor. Tiež mal pred sebou papier a poznámky z neho usilovne prepisoval do wordu.

Prehodila som si batoh cez plece a podišla k jeho stolu. „Tu je kľúč,“ položila som ho na lavicu. „Učebňu treba zamknúť a kľúč odniesť Borovskému do druhej bé. Mimochodom, som Sára,“ dodala som s úsmevom a natrčila som mu pravú ruku.

Letmo na ňu pozrel. Nato vstal, čo som vonkoncom neočakávala, a krátko, nie príliš ochotne mi ňou potriasol. „Alex.“

Bol odo mňa vyšší o nejakých desať centimetrov, a kebyže ku mne pristúpil celkom, celkom blízko, jeho pery by vyplnili priestor medzi mojím obočím.

Sotva mi to blyso hlavou – aj keď fakt netuším, prečo mi napadlo práve toto –, už znova sedel, ruky pripravené na ďalší tanec po klávesnici.

„V sobotu sa s deckami zo školy chystáme opekať. Prídu aj nejakí tvoji spolužiaci – Danko, Baša, Rado, Zolo –, a keďže si tu nový, napadlo mi, či by si sa nechcel pridať. Vieš, aby si aspoň poniektorých z nás lepšie spoznal...“

„Už niečo mám,“ odmietol moju ponuku bez mihnutia oka a tiež bez aspoň zdvorilostného: *Ale vďaka*.

„Iste,“ prikývla som, skrývajúc sklamanie za úsmev.

Čo som, doriti, čakala? Že nadšene pritaká a bude od radosti celý bez seba? Fakt nechápem, ako som si mohla čo i len na zlomok sekundy pomyslieť, že moje pozvanie prijme. Napriek tomu som to nevzdala – veď čo ak si to rozmyslí? – a bezstarostne som

dodala: „No ak by sa náhodou čokoľvek zmenilo, pozvanie stále platí. Zraz máme o štvrt' na štyri pri bývalom Jumbe.“

Na toto už nereagoval – preňho bola táto téma evidentne uzavretá. Už len čakal, kedy odtiaľ vypadnem a nechám ho na pokoji.

„Tak fajn,“ vyčarila som ďalší úsmev a cúvla som k dverám. „Pekný zvyšok dňa.“

„Maj sa,“ odvetil na pol úst a viac si ma nevšímal. Nestihla som sa od neho ani odvrátiť a učebňou sa už nieslo megarýchle *šťuk, šťuk, šťuk, šťuk, šťuk*.

Dočerta, toto je horšie než zlé.

Oveľa, oveľa horšie.

Tá jeho rezervovanosť je šialená.

Keď som ho nasledujúci deň pri stretnutí na chodbe pozdravila, netváril sa príliš nadšene. Ako keby ho čosi také prirodzené ako pozdrav obťažovalo.

Stála som vo vestibule a čakala na Danku. Viem, že ma videl – naše pohľady sa o seba obtreli ešte pred mojím *ahoj* –, a tiež, že ma spoznal. Napriek tomu na mňa pozrel, ako keby nechápal, prečo sa mu zdravím, a sucho, ale že fakt neskutočne sucho sa mi odzdravil.

Že na opekačku neprišiel, zdôrazňovať asi nemusím.

Celý čas som sa obzerala, či ho nezazriem, čo napriek mojej snahe robiť to nenápadne neuniklo Adele.

„Čakáme ešte niekoho?“ zvedavo si ma premerala, lebo naša skupinka bola už pár minút kompletná.

„Pozvala som Alexa.“

„Schlossera?“

„Poznáš aj iného?“

„Hej. Toho blondiaka z KVP.“

„Načo by som pozývala Alexa z KVP?“

„A načo by si pozývala Alexa z tretej á?“

„Aby sme sa navzájom lepšie spoznali?“

„A on súhlasil?“

„Nie.“

„Tak potom?“

„Neviem,“ mykla som plecami. „Dúfala som, že si to rozmyslí. Vieš, nikto by nemal byť medzi toľkými ľuďmi sám.“

„Sára, on *chce* byť sám. Prinajmenšom nechce byť s nikým z nás. Asi preňho nie sme dosť dobrí. Alebo mu prideme málo zaujímaví. Ja neviem. Každopádne, to *on* ignoruje *nás*, nie my jeho. Veď už aj Lesana to s ním vzdala.“

Lesana je mimo ostatných, mimo centra všetkého diania. Je tak trošku... no, divná. Za celé tie roky nikam nezapadla, ani na chvíľu. Oblieka sa zvláštne, rozpráva zvláštne a tiež sa zaujíma o kadejaké zvláštne veci. Nie je škaredá ani ktovieako utiahnutá, to ani náhodou. Vie sa ozvať a s prejavovaním názorov – keď jej za to niečo stojí, pravdaže – nemá najmenší problém. Len medzi nás akosi nezapadá. A ju to ani ktovieako netrápi. Ktovie prečo sa ujala Alexa. Možno v ňom videla svojho potenciálneho partáka. Partáka hovorím preto, lebo hoci sa s ním pokúšala zblížiť, neflirtovala s ním. Aspoň podľa Danky a mňa nie.

Raz sa Alexa pokúsila vtiahnuť do diskusie o Rollandovom diele *Peter a Lucia*, ktoré nepovažovala za také úžasné, aby sme sa o ňom museli učiť. Nasledujúci deň ho ponúkla domácou bublaninou, čo zdvorilo odmietol, a pár dní nato mu priniesla olej z ľubovníka bodkovaného. Na potieranie jazvy.

„Mám vlastné prípravky,“ posunul fľaštičku späť k nej.

„Tie domáce sú občas účinnejšie než kadejaké gebuziny z lekárne,“ nedala sa Lesana. Nesnažila sa mu to nanútiť, povedala to milo, ako keď malému dieťaťu vysvetľujete, že tieto topánočky sú lepšie než tie, čo si vybralo ono.

„Nikdy som netvrdil opak,“ odvetil chladne a vrátil sa k čítaniu. To, že Lesana ešte dobrých desať sekúnd stála pri jeho lavici, mu vôbec neprekážalo.

„Pusť ho z hlavy, Sára,“ odporučila mi Ady a odlepila sa od zábradlia, lebo nám prichádzal bus.

A ja som to spravila, pustila som Alexa Schlossera z hlavy. Aspoň na istý čas, na pár hodín, v duchu sa ubezpečiac, že sa nad ním, jeho konaním a motívmi môžem zamýšľať aj neskôr. Pretože už teraz som vedela, že sa k tomu najneskôr po víkende, hneď pri najbližšom stretnutí s ním, znova vrátim. Bol pre mňa totiž ako rébus, ktorý nie som schopná vyriešiť, no napriek tomu – a možno práve preto – sa o to zakaždým, keď ho mám pred sebou, pokúšam.

3. kapitola

Do mozgu mi prenikli tóny skladby *Thank You* od Alanis Morissette. Pregúľila som sa na bok a rukou som zašmátrala po telefóne. Z displeja sa na mňa usmievala Klára.

„Áno?“ pokúsila som sa zniet' čo najprebratejšie.

„Nezabudla si?“ prešla rovno k veci. Typické.

„Isteže nie.“ Potlačila som zívnutie. „Práve sa začínam chystať.“

„Super! Vidíme sa.“

Vykĺzla som spod paplóna, najedla sa, osprchovala – večer budem musieť prezliecť posteľné prádlo, lebo keď som o polnoci dorazila domov, sprcha bola to posledné, nad čím som uvažovala, takže všetko voňalo po dyme, špekáčikoch, slanine a víne. Natiahla som na seba čierne úzke džínsy, biely top bez rukávov a čiernu mikinu. Nohy som vsunula do bielych tenisiek a vyrazila som ku Kláre. Mala dohodnuté stretko s bývalými spolužiačkami a ja som mala strážiť sesternicu Viki, jej najvzácnejší poklad, keďže jej muž Roman bol pracovne v Londýne.

„Sára, Sára!“ vrhol sa na mňa ten úžasný osemročný človečik, a keby za mnou nebola stena, zrútime sa rovno na dlážku.

Klára si už obúvala lodičky. „Do siedmej som doma. Keby niečo, volaj – veď vieš. A ty,“ frnkla Viki po nose, „počúvaj.“

„Vždy počúvam.“

„Fakt,“ pridala som sa k jej tvrdeniu, „vždy počúva.“

„Tak fajn. Majte sa. Pá,“ kývla nám a už jej nebolo.

„Okej,“ zložila som Viki na zem, „čo budeme robiť?“

„Mohli by sme sa zahrať na kaderničku. Mamka mi kúpila nové sponky a gumičky s motýlikmi. Pod,“ chytila ma za ruku a ťahala do detskej, „budú sa ti páčiť.“

A tak som nasledujúcu hodinu sedela na posteli a nechávala sa česať na prvé rande, svadbu, žúr, halloween... Po tých šesťdesiatich minútach som si na hlave cítila každú vlas.

„A sme hotové,“ ozvala sa Viki po pripnutí poslednej sponky v tvare margarétky, krátko si ma z odstupu prezrela, žiarivo sa usmiala a podala mi zrkadlo ako z rozprávky o princeznách – oválne s dlhou rukoväťou.

Obzrela som sa v ňom sprava, zľava a uznanlivo som pokývala hlavou. „Super. *Fakt* super. Presne takto som si samu seba predstavovala v koži rebelantky. Ste špica, slečna,“ venovala som jej široký úsmev a pohľadom som sa vrátila k svojmu obrazu. Tá

šialená kreácia na mojej hlave sa mi vážne páčila. Mala šmrnc. „A teraz by sme mohli ísť von, čo povieš? Z toľkého sedenia ma už začína bolieť zadok.“

„A pôjdeš takto?“ zisťovala.

Znova som v zrkadle zhodnotila svoj rebelantský zjav a odhodlane som prikývla. „Hej, pôjdem takto.“

Očká jej zažiarili vzrušením. „Fakt?“

„Fakt.“

„A kam pôjdeme? Na ihrisko? Aj keď...“ trochu posmutnela. „Tamarka asi neuverí, že som ti ten účes spravila ja.“

„Mne určite uverí,“ žmurkla som na ňu. „A teraz tu rýchlo uprac a prezleč sa. Ja nám zatiaľ zbalím niečo pod zub.“

Odišla som do kuchyne a do priesvitnej dózy som nakrájala dve jablká, jednu hrušku a navrch som hodila stravec bieleho hrozna.

„Môžem si vziať kolobežku?“ doľahlo ku mne z detskej, keď som prechádzala chodbou, aby som ovocie spolu s balíčkom keksov odložila do kabelky.

„Jasné.“ Nikdy som jej na nič nepovedala nie – vždy mala prania v rámci normy –, napriek tomu si odo mňa vždy na všetko pýta povolenie. Viem, že Klára to od nej vyžaduje. Spolieha sa na to, že zvyk je železná košeľa, a toto je jej spôsob, ako Viki naučiť, že rodič má rozhodujúce slovo. *Teraz sú to drobnosti*, povedala mi pred dvoma či troma rokmi, *no neskôr pôjde o dôležitejšie veci. Je to taká predpríprava, chápeš, nie?*

„A benbinton?“

Namiesto odpovede som vytiahla zo skrine špeciálne látkové puzdro, v ktorom bol uložený, a ako tulec som jej ho prevesila krížom cez trup. „Môžeme ísť?“

„Uhm,“ spokojne prikývla.

Od tej chvíle stačilo robiť jediné – nasledovať ju. Cestou na ihrisko, frčiac na kolobežke cez Zuzkin park ako lovkyňa bájných tvorov, sa vyhrala sama. A ako som si tak za ňou pomaly vykračovala, spokojná a dokonale uvoľnená, na začiatku Lesníckej ulice mi do mozgu preniklo čosi, čo ma donútilo spozornieť. Pár metrov predou mnou stál biely pikap a pri jeho otvorených zadných dverách, chrbtom ku mne, chalan s havraňou hrivou.

Áno, áno, viem, Alex nie je jediný chalan s čiernymi vlasmi. No sedela aj ich dĺžka a strih a tiež stavba tela dotyčného, jeho držanie... A to, že mal na sebe červené tričko, tiež nebolo bezvýznamné, keďže Alex mal tých červených kúskov v šatníku viac.

Neznámy sa dľaňou ľavej ruky zaprel do podlahy auta a po čosi sa natiahol. Zakrátko sa narovnal, vyložil si na plece už na pohľad dosť ťažké vrece, zamkol pikap a krížom cez chodník zamieril k bytovke, popred ktorú som sa chystala prejsť.

„Alex?“ vykĺzlo zo mňa neisto, keďže pre náklad som mu nevidela do tváre. No keď zareagoval a obrátil sa mojím smerom, čím mi umožnil dokončiť identifikáciu, ktorá bola v tom momente potvrdená, široko som sa usmiala. „Ahoj!“

„Čau,“ zľahka mi kývol hlavou. Bez úsmevu, pravdaže.

„Brigáda či priateľská výpomoc?“ ukázala som na vrece.

„Brigáda.“

„Ja výpomoc.“ Zastala som oproti nemu a veselo som štebotala: „Strážim sesternicu – to dievčatko, čo tadeto pred chvíľkou presvišťalo na kolobežke –, aj keď nie celkom zadarmo. Krstná mi zavše čosi nebadane šupne do vrecka či kabelky. Raz lak na nechty, inokedy nejakú kozmetiku alebo voňavku. Akosi neuznáva láskavosti či čo...“

Hľadel na mňa bez záujmu a zároveň pozorne. Znie to protirečivo, viem a priznávam, že som túto kombináciu ešte nezažila, no bolo to tak. Neobšťastňoval ľudí svojím pohľadom často, zato keď sa s niekým bavil, celý čas ho ním snímal. A to sa mi na ňom hrozne páčilo. Najradšej by som mlela a mlela, kľudne i hodinu, tá zeleň bola fascinujúca, problémom bolo, že nebolo o čom mlieť. Dokopy nič som o ňom nevedela, nemala som nijaké záchytné body a triafat' len tak naslepo, zvlášť, keď bol skúpy na slovo... čo ja viem?

„Čakajú na mňa,“ prerušil vzniknuté ticho.

„Hej, jasné,“ prikývla som s úsmevom a znova som mrkla na vrece na jeho pleci. „Tak zajtra v škole.“

„Čau,“ pozdravil ma a zamieril k najbližšiemu vchodu.

V pondelok sme sa však nestretli. Ani v utorok. Nevedela som, či chýba, alebo sa len míňame, a Danky som sa na to spýtať nemohla. Teda mohla, musela by som však čeliť zvedavým otázkam, na ktoré som nemala odpovede, a vymýšľať si uveriteľný dôvod sa mi nechcelo – ak ho vôbec bolo možné vymyslieť. Veď prečo by ma malo zaujímať, či je Alex Schlosser v škole?

Najjednoduchšie bolo zájsť k nim do triedy, a tak som tam pred piatou hodinou zamierila. Len čo som vošla dnu, blysla som očami k jeho miestu. Nenašla som ho sedieť na stoličke, no jeho červeno-čierny batoh ležal pri nôžkach lavice.

„Mal som chuť napľuť mu do ksichtu,“ doľahlo ku mne od skupinky, ku ktorej som mierila.

„Len napľuť?“ tvrdo sa spýtal Zolo. „Ja by som mu najradšej jednu pridrbal.“

„Čaute,“ kývla som im a usadila som sa na kraj lavice vedľa Barbory cmúľajúcej lízatko. „O čo ide?“ snažila som sa zistiť dôvod ich nevraživých slov.

„Rusnák skúšal jak divý,“ unavene odvetila Danka a ja som zagúľala očami: „Rusnák vždy skúša jak divý. Nič, nič, nič a zrazu bum!“

„Hej, ibaže ten asociál s jazvou všetko vedel,“ zasipel Zolo.

Takže tak ho teraz volajú – asociál s jazvou? Boli to príliš hnusné slová a ja som mala nutkanie Zola zahriaknuť, no vzhľadom na hustú atmosféru a rozhorčenie ostatných nebol práve najvhodnejší čas na prednášky. Preto som sa, zameraná na podstatu informácie, len spýtala: „No a?“ Akosi mi nedochádzalo, čo zlé je na tom, že Alex všetko vedel.

„Čakal, kým ho vyvolá,“ vysvetlila mi Danka. Krčila sa na svojom mieste, ruky skrížené na prsiach, a hoci sa zdalo, že je v pohode, nepretržité pohryzkávanie do vnútornej strany líca prezrádzalo, že ju čosi trápi. Najskôr zlá známka.

„A vieš, kde je v klasáku Schlosser, Sára?“ nasrdene sa spýtal Zolo. Na odpoveď nečakal a hneď vyštekol: „Na samom konci. Úplne, úplne posledná kolónka.“

„A keď sa ho Rado po hodine spýtal, prečo sa neprihlásil, len mykol plecami, že vraj sa mu nechcelo,“ pridala sa Baša.

Výborne. Takže už mu nestačí od seba každého odbíjať a všetkých dráždiť svojou nevšímavosťou a odmeranosťou, začína si vytvárať nepriateľov. *Paráda.*

„Rozumieš?“ vyštekol Zolo. „Jemu sa nechcelo.“

„Možno sa nerád hlási,“ hájila som ho, bezmocne krčiac plecami.

„Doriti, mlel po anglicky jedna radosť,“ pridala sa k hromženiu Rado. „Keby som ja mal takú slovnú zásobu, hlásim sa nepretržite.“

„Fakt sa mohol prihlásiť,“ zašomral Tomáš.

Baša súhlasne prikývla. „Ušetril by minimálne polovicu pätoriek.“

„Idiot,“ jedovato precedil cez zuby Zolo.

A to bola tá povestná posledná kvapka v už plnom pohári. Chápala som, prečo sú nasratí, a rovnako dobre som vedela – alebo aspoň som si myslela, že to veľmi dobre viem –, prečo im Alex nehelfol. Podľa mňa preto, aby sa vyhol novej vlne vyzvedania a aby od neho nikto nikdy nič neočakával. Faktom však ostávalo, že hoci ich mohol zachrániť, mal právo nespraviť to. Nebolo jeho povinnosťou akokoľvek im pomáhať,

neniesol zodpovednosť za ich neúspech, za ten si mohli sami. Pobúrená ich urážlivými rečami a nenávisťou som so silným úsmevom povedala: „Nerada by som vás ešte viac naštvála, no *on* nemôže za to, že vy ste sa neučili.“

„Máš pravdu, Sára, nemôže,“ pripustil Zolo pomaly, maximálne dôrazne a jeho oči ma zlostne prebodávali. „Mohol však zdvihnúť tú posratú ruku, keď videl, ako na tom sme – že okrem Majky sa nepripravil nik. Vieš, keby dostal štvorku alebo keby to s vypätím všetkých síl dotiahol na trojku, ani necekne. Jednoducho sa neprihlásil, lebo si nebol istý a dúfal, že to ten strigôň vzdá a on si ušetrí zlú známku. Mal to však za jedna. Chápeš? Vedel to!“

„Dokonca perfektne,“ upresnila Zuza.

„Ved' vieš, čo povedal Rusnák?“ nadviazal na ňu Rado a Tomáš ihneď úmyselne príliš zhrubnutým hlasom dodal: „Takto si, moji milí, predstavujem konverzáciu na úrovni a čosi aspoň spolovice blízke tomuto budem od vás vyžadovať na maturite.“

„Doriti,“ uľavil si Rado.

„Hej, doriti,“ stisla pery Baša.

„Toho sme vyfasovali asi za trest,“ doplnila ich Zuza. „Doteraz nastavoval latku podľa Majky, oddnes ju bude nastavovať podľa Schlossera.“

Sotva doznelo Zuzino posledné slovo, zhodou okolností jeho priezvisko, zjavil sa vo dverách. Márne som čakala na jeho pohľad, nevenoval ho nikomu. S neutrálnym výrazom na tvári preklzol popri stene k svojej lavici, zvalil sa na stoličku a začal listovať v zošite.

A ja som celú nasledujúcu hodinu uvažovala nad jeho správaním a motívmi, ktoré ho k takému konaniu vedú. Hlavná otázka znela: Prečo, preboha, chce medzi sebou a všetkými ostatnými vytvoriť čo najhlbšiu priepasť? Aký dôvod má na takýto dobrovoľný absolútny dištanc? Človek je predsa tvor spoločenský. To mu nechýba kontakt s inými ľuďmi počas tých šiestich, siedmich hodín strávených v škole?

Nemusí s nami predsa viesť siahodlhé debaty. Aj pozdrav, úsmev, ľahká konverzácia či možnosť postávať sa na nával učiva, ťažkú písomku, možnosť rozobrať jej jednotlivé body a porovnať ich vlastné vypracovanie s odpoveďami spolužiaka, aj to je niečo. Aj to pomáha človeku vydržať tu celý ten dlhý čas, bombardovaný kvantom informácií, požiadaviek a otázok. Vari nemá ani najmenšiu potrebu spolupatričnosti?

Rozoberala som to zo všetkých strán, no na odpoveď som neprišla. Akokoľvek som sa snažila, nerozumela som tomu.

4. kapitola

„Čo by si povedala na sobotňajšiu noc strávenú v mojom náručí?“ spýtal sa ma Andrej vo štvrtok popoludní nad pohárom so smotanovou pochúťkou. Už od rána ho kvárila chuť na sladké, nie však keks či čokoládu, niečo iné, nezvyčajné, a keďže ja maškrtou nikdy nepohrdnem, po vyučku sme zakotvili v cukrárni. „Naši sa rozhodli osláviť výročie svadby v Tatrách, keďže oco práve tam, konkrétne na brehu Štrbského plesa počas kŕmenia rybičiek, požiadal mamu o ruku.“

„A ja, že po kom si taký romantik,“ uškrnula som sa.

„Na jeho gény by si to rozhodne nezvalila, čo?“

„To teda nie.“ Bolo fakt ťažké predstaviť si Andrejovho otca, ako žiada svoju milú na brehu plesa o ruku. „Aj si pri tom kľakol?“ vyzvedala som.

Andrej na mňa žmurkol. „Predstav si. A tesne predtým vytiahol z ruksaku kytičku kvetov, ktorých stonky dohromady držal snubný prstienok.“

„Teraz žartuješ...“

„Nie.“

„V tom prípade – vau!“

„Mama si z neho dodnes uťahuje, že tak šialene romanticky to spravil len preto, aby nemala to srdce odmietnuť ho.“

„Aj to o niečom svedčí...“

„Hej?“

„Jasné. Pripadala mu absolútne dokonalá.“

Andrej si ma krátky okamih prezeral, v očiach mu iskrilo. Potom vložil lyžičku do pohára, natiahol ruku ponad stôl, nežne ma poláskal po líci a takmer pošepky povedal: „Aj ty si absolútne dokonalá.“ Už sa neusmieval, tváril sa neuveriteľne vážne.

Keďže je celkom zbytočné presviedčať chalana, ktorý vás vníma cez optiku lásky, že absolútne dokonalá rozhodne nie ste, namiesto protirečenia som sa k nemu naklonila a zľahka som ho pobožkala na ústa. „Ako dlho budú preč?“ vrátila som sa k pôvodnej téme, keď som sa stiahla z jeho osobnej zóny.

„Vyrážajú v sobotu ráno a vrátia sa v nedeľu večer. Doma by si mohla povedať, že máte babský večer. Už som hovoril s Adelou i Dankou a sú ochotné nás kryť.“

„Čiže – ak tomu správne rozumiem – stačí už len povedať áno.“

„A povieš ho?“

„Áno.“